

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 516/2024-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Kadnárova 83, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-5S/112/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Správneho súdu v Bratislave (ďalej len „správny súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. BA-5S/112/2022. Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal správnenému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal mu finančné zadost'učinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca podal 18. mája 2022 na správnom súde (resp. v tom čase na Krajskom súde v Bratislave, ktorý bol právnym predchodcom správneho súdu, pozn.) návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže č. GR ZVJS-02135/14-2022-3 z 1. apríla 2022, ktorým bolo potvrdené služobné hodnotenie sťažovateľa, podľa ktorého je sťažovateľ nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe. Na základe predmetného služobného hodnotenia bol sťažovateľ personálnym rozkazom č. 135 zo 6. apríla 2022 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže v štátnej službe. Tento personálny rozkaz, resp. jeho potvrdenie Generálnym riaditeľstvom Zboru väzenskej a justičnej stráže je taktiež predmetom iného konania na Správnom

súde v Banskej Bystrici (toto konanie je vedené pod sp. zn. TN-13S/66/2022 a bolo prerušené do právoplatného rozhodnutia napadnutého konania, pozn.).

3. Ústavný súd zisťoval stav napadnutého konania na správnom súde a zistil, že tento uznesením č. k. BA-5S/112/2022-80 z 24. júla 2024 postúpil predmetnú vec sťažovateľa Správnomu súdu v Banskej Bystrici, pretože miestna príslušnosť sa určuje podľa sídla orgánu verejnej správy, ktorý rozhodol v prvom stupni, pričom sídlo prvostupňového správneho orgánu sa nachádza v územnom obvode Správneho súdu v Banskej Bystrici.

4. Ústavný súd následne v informačnej kancelárii Správneho súdu v Banskej Bystrici zistil, že napadnuté konanie bolo na Správnom súde v Banskej Bystrici zaevidované pod novou sp. zn. 1S/38/2024, ako aj to, že Správny súd v Banskej Bystrici nespochybňoval postúpenie veci, vo veci konal s tým, že na 3. október 2024 je nariadené verejné vyhlásenie rozsudku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uviedol, že správny súd bol v napadnutom konaní aktívny iba od podania žaloby do 7. októbra 2022. V tomto období vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku a účastníkom zaslal vyjadrenia ich protistrany. Od 7. októbra 2022 mal správny súd zostať nečinný jeden a trištvrte roka. Sťažovateľ doplnil, že predmetná vec je pomerne jednoduchá a žiadny z účastníkov nezadal dôvod na prietahy v konaní. Nečinnosť správneho súdu preto nebola spôsobená okolnosťami mimo samotného správneho súdu. Okrem toho sťažovateľ ešte pomerne rozsiahlym spôsobom opísal svoje disciplinárne previnenia, ktoré v konečnom dôsledku viedli k vydaniu predmetného služobného hodnotenia.

6. Sťažovateľ tvrdil, že už uvedené okolnosti preukazujú, že došlo k zbytočným prietahom v napadnutom konaní, ktoré boli spôsobené výlučne nečinnosťou súdu. Sťažovateľ zdôraznil, že od podania žaloby do podania ústavnej sťažnosti prešli už takmer dva roky a dva mesiace. Takáto dĺžka konania vzhľadom na okolnosti predmetného prípadu podľa sťažovateľa predstavuje porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote.

7. Sťažovateľ si uplatnil finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur, ktorého výšku odôvodnil okrem dĺžky napadnutého konania aj tým, že napadnuté konanie má pre sťažovateľa značný význam. Tento význam spočíval v tom, že žalobou napadnuté služobné hodnotenie je rozhodujúce pre pokračovanie jeho služobného pomeru. Teda ide v konečnom dôsledku o pracovnoprávny spor, ktorý by mal byť s ohľadom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) rozhodnutý urýchlene, pričom správny súd ešte vo veci nenariadil ani pojednávanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či napadnutým postupom správneho súdu došlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98). Vzhľadom na už uvedené mohol ústavný súd preskúmať namietané porušenie všetkých označených práv (t. j. podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) spoločne.

11. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov opakovane konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

12. Zo samotnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa je zrejmé, že od podania jeho žaloby do podania jeho ústavnej sťažnosti uplynuli dva roky a dva mesiace. Toto časové obdobie nie je určite ideálne aj s ohľadom na význam veci pre sťažovateľa, ale dĺžku napadnutého súdneho konania samu osebe zatiaľ ústavný súd nemohol považovať za takú, ktorá by bola zjavne neprimeraná. Ústavný súd v tomto kontexte podotýka, že v správnom súdnictve nie je štandardne nevyhnutné vykonávať dokazovanie, a teda ani nariadovať súdne pojednávanie, rozhodovanie spočíva v právnom posúdení podkladov vyžiadaných od žalovaného subjektu. Aj vďaka tomu mohol Správny súd v Banskej Bystrici nariadiť verejné vyhlásenie rozsudku do dvoch mesiacov, od kedy mu bola predmetná vec postúpená. Samotná okolnosť, že správny súd v napadnutom konaní do podania ústavnej sťažnosti sťažovateľa nenariadil pojednávanie, teda ešte nemusí indikovať zbytočnú nečinnosť, ako by to bolo v civilnom súdnom konaní. Navyše ako je z už opísaného skutkového stavu zrejmé, súd, ktorému bola postúpená predmetná vec, už stanovil termín verejného vyhlásenia rozsudku na 3. október 2024. Celková dĺžka napadnutého konania od podania žaloby do meritórneho rozhodnutia by nemala presiahnuť 2 roky a 5 mesiacov. Ústavný súd tiež poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru ESLP, podľa ktorej hoci len v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-

ktorého úkonu sudcu alebo iného štátneho orgánu. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy [I. ÚS 63/00 (ZNaU 21/01), II. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, II. ÚS 24/04, IV. ÚS 290/04, I. ÚS 266/2021 (ZNaU 88/2021), I. ÚS 531/2023].

14. Aj s poukazom na už uvedené a vzhľadom na celkovú dĺžku konania (približne 2 roky a 4 mesiace) musel ústavný súd konštatovať, že prípadnú nečinnosť správneho súdu v tomto prípade nemožno považovať za takú významnú, aby jej bolo možné pripísať ústavnoprávnu relevanciu.

15. Po preskúmaní ústavnej s'ťažnosti a okolností danej veci teda ústavný súd dospel k záveru, že v tomto prípade nemohol konštatovať na strane správneho súdu také nedostatky, na základe ktorých by po prijatí ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie s'ťažovateľom označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Ústavný súd preto ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej s'ťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi s'ťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

17. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že ak by Správny súd v Banskej Bystrici nerozhodol v avizovanom termíne (verejné vyhlásenie rozsudku 3. októbra 2024, pozn.), prípadne by v ďalšom priebehu napadnutého konania pokračoval v spôsobovaní priet'ahov (resp. ak by celková dĺžka napadnutého súdneho konania dosiahla neprípustnú úroveň vo vzťahu k predmetu konania, napr. ak by presiahla tri roky, pozn.), toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni s'ťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok adresoval ústavnému súdu novú ústavnú s'ťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu